Коли б тобі горенько та печаль,
То ти б вийшов на вулицю та й кричав.
Пісня.

Голосять баби на згарищах,
На труну сльозами ллють.
А вірші — так це не горе ще,
Радше втіха у жалю.

Діти хлібом снять, голодній,
В матерів на віях сіль.
А хорали чи симфонії —
То мистецтво, а не біль.

І кохану, котру звабили,
Не знайти на полотні,
Бо кольори і муштабелі —
То малярство, а не біль.

Та в шпиталі, і за ґратами,
І в землі під повстю трав
Знову й знову я благатиму,
Як у пісні хтось благав:

Заграй мені, дударику, на дуду,
Нехай же я своє горе забуду!

1968